

[Socialministeren.]

cialstyrelsen har lovet at komme med en indstilling til socialministeriet om nedsættelsen af et sådant udvalg med repræsentanter bl. a. fra personalet, fra hvis side jeg regner med en lidt mere positiv stilling end den, visse grupper og enkeltpersoner har indtaget i den aktuelle situation.

Det har foreløbig været opmuntrende at konstatere, at der vises positiv vilje nu fra alle sider til at gå ind i dette arbejde, og det er min overbevisning, at et ansvarsbevidst og dygtigt personale vil kunne medvirke til at finde væsentlige besparelsesmuligheder, som ikke forringer forsorgens standard.

Det, det nu gælder om at klare, er forbrugt i fremtiden. Det må erkendes, at der rejser sig alvorlige problemer også for det kommende finansår, 1974-75. Det må naturligvis også forudses, at en forbedret ressourceanvendelse først vil kunne få virkning gradvis over en længere periode.

På baggrund af den igangværende udbygning af socialstyrelsens styringssystem vil aktiviteten i det kommende finansår selv sagt blive søgt tilrettelagt sådan, at udgifterne så vidt muligt holdes inden for de beløb, der er optaget på det foreliggende forslag, til finanslov for 1974-75. Hvis dette imidlertid ikke skulle vise sig gennemførligt, vil jeg rette henvendelse til finansudvalget gennem et aktstykke og bede om tilslutning til den fornødne regulering af finanslovbekendtgørelsen.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 13.45.

Mødet udsat kl. 12.33.

Mødet genoptaget kl. 13.45.

Forhandlingen genoptoges.

Eva Gredal (S):

Der har heldigvis i de senere år hersket megen åbenhed omkring åndssvages forhold, og kun uhyre sjældent støder man på familier og forældre, der ønsker at skjule, at der er en åndssvage i familien. Denne åben-

hed om åndssvageforsorgens forhold bygger vel dels på en vågen presse, dels på et stort arbejde fra forsorgens folk i oplysningens tjeneste og endelig på Landsforeningen Ævnesvages Vels intense arbejde. Det har skabt en meget bedre forståelse for problemerne omkring åndssvage, end vi tidligere har kendt.

Men der er fortsat brug for viden omkring disse forhold, hvorfor det er meget formålstjenligt at tage spørgsmålet op her i folkettingen, bl. a. for i højere grad, end det var muligt f. eks. i kortere onsdagsspørgsmål eller i kortere avisindlæg, at redegøre for de reelle forhold omkring forsorgens udøvelse.

Hvad er så åndssvageforsorgens situation i dag? Ja, målsætningen er klar nok. Det er normalisering i videst mulig udstrækning. Midlerne derimod er temmelig uafklarede. Diskussionen bølger frem og tilbage. At tingene så også skifter navn utallige gange, gør ikke diskussionen lettere.

Efter 2 års — må jeg vist have lov at sige — intenst arbejde med forholdene i åndssvageforsorgen må jeg erkende, at opfattelserne omkring, hvad der kan gøres for åndssvage, er mangfoldige. Erfaringerne viser, at der i en række tilfælde kan gøres endog særdeles meget for den enkelte, men jeg tror, man skal være forsigtig med hensyn til at udtale sig generelt om, hvor meget der kan gøres, og hvordan det skal gøres.

Der kommer af og til udtalelser i retning af, at alle åndssvage kan komme ud i ekstern forplejning, og også udtalelser, der går i retning af, at bare hele åndssvageforsorgen lægges ud i kommuner og amter, ja, så klarer alt i et snuptag. Udtalelser af denne art skader efter min opfattelse mere, end de gavner. At alle åndssvage skulle kunne komme ud i ekstern forplejning, er udtryk for en romantisk holdning, som intet har med virkeligheden at gøre. Vi har fortsat mennesker, som kun kan eksistere ved at bo på institutioner. De er i mange tilfælde multihandicappede, og det er ikke muligt for familien at tage sig af dem på den rette måde. De har behandlingsbehov og behandlingskrav, som kun kan tilgodeses på institutioner.

Af hensyn til forældrene og pårørende til disse ofte meget handicappede børn og unge skal man være meget varsom med så kategoriske udtalelser. Det er ganske klart, at